

[Jørgen Tved]

og under udvalgstavlen har man lavet en sylte-tøjskrukke. Det er måske lidt af forklaringen på, at disse udvalg har lidt svært ved at blive færdig, måske sender man sagerne til henkø-ning eller syltning i stedet for at arbejde med tingene, så der kunne skabes et resultat.

Vi synes, at de mange affærer om skader, hvor man har kunnet pege på en miljøskandale, i og for sig er den bedste – og meget gode – forklaring på, at der nu er fremsat et forslag, og jeg synes, man skal rose forslagsstillerne for det.

Hvem skal betale? Nogle af skaderne er jo meget gamle. Hvis man f.eks. spørger, hvem der skal betale for forureningen af grundvandet og de eventuelle skader, der sker, fordi der nu er bygget på det gamle Vestre Gasværks grund i København, så er det måske let at sige, at det skal kommunen. Andre steder er det private virksomheder, der har skaffet sig af med farlige affaldsstoffer, kemikalier, olie osv. ved at grave dem ned i jorden, og firmaet eksisterer ikke mere. Vi har jo set en lang række situationer, hvor man afgør overtrædelser af gældende bestemmelser med nogle latterlige bøder.

Der er nogle, der siger, at vi skal sammenligne med svenske forhold. Det kan godt være, at det er klogt, jeg ved det ikke. Jeg ved ikke, om der sker mere eller mindre forurening i Sverige end i Danmark. Jeg synes, man skulle tage udgangspunkt i vores egen situation, at der her i landet sker nogle skader som følge af, at virksomheder har taget og stadig væk tager meget lemfældigt på miljølovgivningen. Det må være herudfra, at vi indretter dansk lovgivning.

Vi synes, det er et godt forslag, og hvis forslaget kan sætte gang i, at vi får bedre regler end dem, vi har haft hidtil, så hilser vi det velkommen og vil støtte det.

Leif Hermann (SF):

I 1986 gjorde vi jo, kunne man godt sige, et pænt stykke af vejen færdig ved nogle ændringer i administrationen af miljøbeskyttelsesloven. Vi tog faktisk fat på at stramme ganske meget op på tilsynssiden, og der var jo også, som en del vil erindre, en temmelig grundig diskussion af, hvorledes strafansvaret for miljølovs-overtrædelser skulle formuleres.

I forbindelse med drøftelserne om miljøbeskyttelsesloven i 1986 havde vi også nogle forhandlinger, hvor bl.a. det synspunkt blev fremført fra vores side: Hvad gør vi i grunden med

erstatningssiden? Jeg tror nok, at nogle af disse drøftelser afstedkom nedsættelsen af det udvalg, som justitsministeren har nævnt, det såkaldte Anders Vinding Kruse-udvalg, som har siddet siden august 1986 uden at give ret mange lyde fra sig.

Beslutningsforslaget har selvfølgelig også et politisk formål. Det skal så være svaret på de mere eller mindre småsure bemærkninger, der kom fra fru Inger Stilling Pedersen, om, hvorfor beslutningsforslaget kommer. Det har også det politiske formål at gøre opmærksom på, at her er altså et alvorligt problem, som det nu har taget temmelig lang tid at få noget på bordet om.

Hvorvidt sådan noget ligger inden for fru Inger Stilling Pedersens forestillingsverden om almindelig politisk uastændighed, eller hvorvidt det er en politisk uartighed, skal jeg ikke tage stilling til, men måske bede fru Inger Stilling Pedersen om at forholde sig mere seriøst til det, hun er ordfører i, en anden gang.

Til ministeren vil jeg godt sige tak og i øvrigt også til en række af de andre ordførere, fordi de har forstået, hvad de, om jeg så må sige miljøpolitiske principper bag forslaget er.

Det drejer sig først og fremmest selvfølgelig om at forebygge. Jeg er helt overbevist om, at der er én ting, en potentiel forurener vil være meget, meget bekymret over, og det er risikoen for at løbe ind i et alvorligt og stort erstatningskrav.

Hvis man anskuer det ud fra en procesøkonomisk betragtning og ud fra den betragtning, at det vil være overordentlig vanskeligt at rejse erstatningskrav fra skadelidtes side, hvis man overhovedet kan finde en almindelig skadelidt i traditionel erstatningsretlig forstand, vil sandsynligheden for, at en sådan sag kan føre til et resultat, måske ikke være særlig stor.

Vi har i Folketingets Miljøudvalg fået en opgørelse over miljøerstatningssager, som jeg også har refereret til i forslagets bemærkninger. Man må nok sige, at det egentlig ikke er voldsomt imponerende, det, man kan se ud fra de referater, der er af sagerne.

Det andet princip, nemlig princippet om, at forurenere betaler, er også et afgørende princip at få trukket frem. Jeg tror i grunden, at hr. Engell, efter hans bemærkninger om, at det her kunne være byrdefuldt for erhvervslivet, må tænke sin logik om igen. Hvis vi står over for en forurening, som vi med en større eller mindre